

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. Suavitas & mansuetudo Domini proditorem suum alloquentis. Quò
quis est mitior, eò est generorios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

VERITAS PRACTICA.

In 4. parte, Feria 5. hebdomada decima nona. & ubicunque de Mundo, de rara poenitentia, & de paucis salvandis.

Illa mundanis præcipue formidanda sententia: In peccato vestro moriemini.

FERIA TERTIA.

SVAVITAS ET MANSVETUDO

Domini IESU, proditorem suum

alloquentis.

Amice, ad quid venisti? Matth. 26.

Iuda, osculo filium hominis tradis! Luc. 22.

VERITAS PRACTICA.

Quò quis est mitior, eò est generosior.

RATIO EST, Quia quò quis est magis compos & sui potens, eo est generosior.

Sed quò quis est mitior, est magis sui potens.

Ergo & generosior, quod tamen vix crederetur.

I. PUNCTUM.

Nunquam defuerunt Christo Domino Inimici, neque his unquam defuit mala voluntas ejus perdendi; sed ad hanc usque horam nullus fuerat ausus Eum tangere, quia videlicet, nondum venerat hora eius; At ecce modò nunc hora, ecce primus omnium Judas simulato amici osculo non veretur eum infami ore contingere, & faciem illam tremendam Angelis atrectare scelestis suis labiis! Paucis hæc Evangelistæ, sed emphaticis Verbis. *Et qui vocabatur Iudas, unus de duodecim antecedebat eos; & confestim accedens ad Iesum, dixit, Ave Rabbi, & osculatus est eum.*

Joan. 7.

Luc. 22.

Matth. 26.

Credibile est, ad hos amplexus cohorruisse sacrum Christi Domini corpus; & ad hanc primam plagam, sanctissimum eius vultum sic erubuisse, ut licet non fuerit admodum violenta plaga, fuerit tamen valde sensibilis Illi, qui pectus amarulentam osculantis cernebat, & in medio pectore Satanam inhabitantem, atque in se per discipulum suum irruentem. Sic enim dictum est, quod introivit in eum

Satanas. Mirum, quin terra de hiscens abforbuerit hominem, aut cælum fulgurans non consumpserit! sed erat nobis edendum suavitatis & generositatis exemplum! Admirare, Audi, Vide quàm gratiâ, quàm beniguitate, quibus verbis injuriam Christus ulciscitur; Amice, inquit, ad quid venisti? Hoc erat verbum omni telo acutius, hic sermo penetrabilior omni gladio accipiti, ad proditoris pectus confodiendum & conscientiam sceleris excitandam, nisi contra obduruisset.

Vide enim & expède, ut proponit illi quæstionem, *Ad quid venisti*, cui erubescat respondere, & pudore confusus redeat in animum & respiscat; sic enim respondere debuisset, *Venio te traditurus*, quod certè si cogitasset & attendisset, tam forte salubrius eum poenituisset quàm postea. Tum verò compellans Christus Traditorem proprio nomine, addit; *Iuda, osculo filium hominis tradis!* Quasi ipse Dominus responderet suæ quæstioni, quasi diceret, quod ille miser non audebat; Ad hoc scilicet tu venisti, ut me tradas! Sed attende quid facias! Nonne vel hoc infame Traditoris nomen te commoveret: Tu Iuda traditor! tu ex Discipulo meo, satelles Satanæ! ex Apostolo Apostata, ex primis omnium nimis honorandis amicis, execrabilis omnium, qui extiterint, hominum! Hoc expende Iuda, redi in te ipsum, ad quid venisti! si data est & accepta pecunia, ut me venderes, en me tuum; habes quem quæris; sed cum ego te, jam cariore pretio velim redimere, ne te ipsum perdas; Redi ad me redimendus, sicut ego me ipsum

Hebr. 4.

Ep. 8.

Luc. 1.

sum tibi sine vendendum. De me nihil queror, nihil satago; moriendum mihi, sed cum tibi mea morte vitam & salutem restitutam, vide ne te perdas hoc ipso tempore, quo te atque omnes homines salvos volo.

In 1. par-
te, Dom.
4. post
Epph.

Ep. 86.

Luc. 12.

Hæc & alia recogitans, vide nùm sic aliquando tecum suaviter & fortiter ad respiciendum Christus egerit? Vide quæ tuæ fuerint simulatæ Confessiones, quæ ficta oscula in Communionibus; quanta Christi benignitas, qualis tua in adversarios, & in adversis, quanta vis & fortitudo mansuetudinis; quantum addat ad generositatem, si modò ex virtute, nõ ex naturali quadam indole proficiscatur, quàm illud denique verum sit, *Quò quis est mitior, eò est generosior*, seu fortior & constantior in adversis vel sustinendis vel aggrediendis. Nam id cõstat apud omnes, unumquemque eò esse generosior, quò est magis sui compos & potens animi. Nemo enim læditur nisi à seipso: neque aliter seipsum quis lædit, ut supra visum est, nisi quia se animo turbati sunt, & tùm velut amisso rationis clavo, quacunque eum ferunt: volunt adversi turbines, miserè raptur: animus verò sibi præfens & sui potens adversa quodammodo cecurat, & his ad nutum utitur velut cecuris animantibus. Sic de suo Sapiente Seneca, *Certi sunt domitores ferarum, qui se visissima animalia cogant pati sub jugum, nec asperitatem excussisse contenti, usque in consubernium mitigant. Leonibus magister manum infertat: osculatur tygrum suis custos. Elephantem aethiops jubet subdere in genua. Sic sapiens est artifex domandi mala, dolor, egestas, ignominia, carcer, exilium, ubique horrenda, cum ad hunc pervenere, mansueti sunt.*

At quantò magis hæc vera sunt de vero Sapiente, qualis esse debet omnis Christianus, & qualem instruit Christus Dominus in cujus paucis verbis ad amicos suos plus est ne terreatur, quam in cunctis inimicis ne ipsos terreat: *Dico vobis amicis meis, ne terreamini ab his, qui occidunt corpus: & post hæc non habent amplius, quid faciant.* Vide in 3. parte, Fertia 6. hebdomadæ 10.

II. PUNCTUM.

SED quò quis est mitior, eò magis est sui potens.

Sic enim Sancti omnes Patres mansuetu-

dinem definiunt, quæ perturbationes animi sedet, & animū sibi conservet, hæc est patientia, in qua anima possidetur, hæc est terra quæ possident mites, animus scilicet & corpus, quod nunc est terra mortuorū, ut ait sanctus Chrysostomus, tunc autem terra vivorum. *Mansueti vel mites sunt*, inquit Clemens Alexandrinus, *qui insidam, qua est in anima, pugnam sedaverunt ira, & cupiditatis, & eorum qua sub eas cadunt.* Sic verò sanctus Basilius: *qui sedatis sunt & compositis moribus, nempe ab omni affectu vitioso liberi, adeo ut nullū in animabus suis perturbationi reliquerint locum, hi demum mansueti appellantur.* Sanctus denique Ambrosius, *Qui sunt mansueti, nisi quos nullus stimulus dissensionis exagitat, non ira perturbat, non servitia exasperat, non rabies crudelitatis inflammat: hoc videlicet est, quod Christus Dominus vult à se disci, cum dixit, di, cite à me, quia mitis sum & humilis corde;* id est, sedationem animi, & eo maxime tempore exercendam & demonstrandam, quo periculum est præsentis iræ & perturbationis. Qualis tūc animus tuus? non enim ex sensu, quem modò habes, sic de mansuetudine tua judicare debes, sed ex statu & compositione animi, quam sentis in adversis, prout ei consentis vel resistis. Hinc aptè Sapiens: *secundum ligna sylva sic ignis exardescit, & secundum virtutem hominis, sic iracundia illius erit, & secundum substantiā suam exaltabit iram suam.* Id est, quantum uniuscujusque interest in re aliqua, tantum propterea commoveretur; aut certe tūc indicat se tranquillum esse & sedatum, quando non commoveretur, cum sua multum interesse videret.

Luc. 21.
Matth. 5.
4. Strom.
In Ps. 33.

Matth. 11.

Eccles. 28.

Eccles. 10.

III. PUNCTUM.

Quò quis ergo est mitior, eò est generosior, cum sit magis sui potens & præfens, in qua animi præfentia & potentia tota vis generositatis est sita. *Locum tuum ne dimiseris*, inquit Sapiens: *Locus tuus est Ratio*, inquit sanctus Ambrosius. Atque hic vide, quam longè fallantur ii, qui sibi nomen fortitudinis arrogat, cum iræ & vindictæ cedunt; nihil illis est imbecillius; sicut ebrium, dormientem, aut impotens rationis vel levissimo dejicias ictu; sic illos perturbatos, casus vel levissimus adversitatis abiciat. Stat verò contra gravissimos quosque turbines, immobilis & imperturbatus Miris, quia nihil est mali

in ad-

in adversis nisi perturbatio, qua inde animus agitur, & qua mitis se liberat, dum se tam mitem præstat in occurſu ad verſitatū, quam se præſtandum novit in meditatione vel lectione, dum se ad illas comparat. *Paratus sum* Ps. 118. *& non sum turbatus.* QVAſI leo confidens absque errore erit. Quid Moyſe mitius, de quo Num. 12. Scriptura refert, quod erat *Moyſes vir mitisſimus super omnes homines, qui morabantur in terra*: Et quis eo generoſior, qui annos quadraginta totos, duxit exercitum plusquam sexcentorum millium, per maria, per deſerta, per inſua, per quidquid horrorem potest incutere, & cum etiam *centum & triginti annorum* eſſet, quando mortuus eſt: *non caligavit oculus eius, nec dentes illius moti sunt*; Quæ Scripturæ Verba nõ tantum referas ad firmam corporis ejus valetudinem, ſed ad constantem ejus animi moderationem & æquitatem, quam nulla unquam iræ caligo infulcavit, nec acerbior inſexit oratio.

Sic de Davide, qui ſuam ſatis apertam facit manſuetudinem, cum ait Domino: *Memento Domine David, & omnis manſuetudinis eius.* At ſuitne quiſquam cum illo comparandus in animi fortitudine, generoſoque pectore? Sic præclare ſanctus Auguſtinus in ejus persona Chriſtum & cunctos Chriſtianos demonſtrat manſuetudine ſuos omnes adverſarios debellare, & vincere: *David, inquit, interpretatur manu fortis, Erat enim magnus belliculator, præſumens quidem de Domino Deo ſuo. Conſecit bella omnia, proſtravit omnes inimicos ſuos, Deo ſe adjuvante, quemadmodum ſe habebat illius imperii diſpenſatio, præfigurans tamen*

fortem manu quendam ad debellandum inimicos, diabolum & angelos ejus. Hos autem inimicos Eccleſia debellat. Et quomodo debellat? Manſuetudine. Manſuetudine enim ipſe Rex noſter vicit & abolum. *Sarviebat ille, Iſte ſufferebat. Vicius eſt qui ſarviebat, vicit qui ſufferebat.* In iſta manſuetudine Corpus Chriſti, quod eſt Eccleſia, vincit inimicos.

Hoc eſt igitur omni modo enitendum; Omnem oſtendentes manſuetudinem ad omnes homines; inquit Apoſtolus. Et acutè Sapiens, *Verbum dulce multiplicat amicos & mitigat inimicos; & lingua Eucharis in bono homine abundat.* Ex interno quidem animi ſtatu lingua ſeu verba componuntur, ſed quãdo vel commotus eſt animus, ſi dulce poſſit proferri verbum, quod certè poſſeſt cum gratia, valet vel plurimum ad ipſum animi ſtatum tranquillandum. Magis autem in noſtra poteſtate eſt linguæ uſus quã primus animi motus; unde qui linguæ temperandæ invigilat, ſibi toti ſervit; *Qui custodit os ſuum & linguam ſuam, inquit Sapiens, custodit ab anguſtiis animam ſuam.* Sanctus item Jacobus apertiſſimè, *ſi quis in verbo non offendit, perfectus eſt vir, poteſt etiam freno circumducere totum corpus; ſi autem equis frana in ora mittimus ad conſentendum nobis, & omne corpus illorum circumferimus. Ecce & narves cum magna ſint, & à ventis validis minentur, circumferuntur à modico gubernaculo, ubi impetus divergentis voluerit; ita & lingua modicum quidem membrum eſt, & magna exaltat: id eſt, magnas excitat turbas. Operam detis, ut quieti ſitis.*

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium: *Super Cathedram Moyſi ſederunt Scriba & Pharizai: omnia ergo quacunque dixerint vobis, ſervate & facite.* Matth. 23.

VERITATES PRACTICÆ.

Aut nulla, aut tota eſt Charitas in agendis, ſicut Fides in credendis.

In 2. parte, Feria 4. hebdomada 4. poſt Paſcha.

Qui rationes inquiri Obedientiæ, rationem quærit ſuæ inobedienciæ.

In 2. parte, Feria 4. hebdomada infra octavam Aſcenſionis.

Quaſi peccatum ariolandi eſt, repugnare: & quaſi ſcelus idololatriæ, nolle acquieſcere. In hac 2. parte, Sabbato hebdom. 4. poſt Paſcha.

SECUNDVM opera verò eorum, nolite facere: Dicunt enim & non faciunt. Alligant enim onera gravia, &c.

Si non facis quod doceris, quia, qui hoc docent, non faciunt; tam falſò te excuſas, quam verè illi à Domino accuſantur.

In 4.